

Ὁ μὴ κεκλωσμένος, ὁ μὴ νεσμένος, ἄκλωστος ἐνθ' ἄν.: ἄγνεθα μαλλιά - μπαμπάτσα Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ. ἄ.). ἄγνομον καὶ τὸ μαλλὶ ἀκόμα ἄγνεστο Παξ. || Παροιμ. Τ' ἄγνι-α, τ' αὐφαντα κί 'ς τὴ γοιντεὰ ριγμένα (ἐνῶ ἀκόμη οὔτε ἄγνεσamen οὔτε ὑφάναμεν τὰ παννιά, ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῶν ὥσάν νά εἶναι ἀπλωμένα εἰς τὸν φράκτην. Ἐπὶ τὸν προώρως καὶ ἀνοήτως ἀποβλεπόντων εἰς τὸ ἐπιθυ-πτόν τέρμα) Σιάτ. Τ' ἄγνιθα τ' αὐφαντα ἀπάνου 'ς τοὺν πλουκὸ 'πλωμένα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σισάν.

ἀγνέφιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀγνέφιστος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γνεφιστός < *γνε-ίζω, δι' ὃ ἰδ. ἐγνεφῶ.

Ὁ μὴ ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου, ἀξύπνητος ἐνθ' ἄν.: "Οὐ" ἐγνέφ'σαν κ' ἐκεῖνος ἀκόμαν ἀγνέφιστος ἀπομέν' Τραπ. Συνών. ἄγνεφος.

ἄγνεφος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. νήφω.

Ὁ μὴ ἐξεγερθεὶς τοῦ ὕπνου. Συνών. ἀγνέφιστος.

ἀγνικά τά, Ζάκ. Ἡπ. Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Κύπρ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγνικός μετὰ περιληπτικῆς σημ. Πβ. ἀσημικά, χρυσαφικά κττ. Ἰδ. καὶ ἀγνός.

Τὰ ἄνευ ἀκάνθης, αἵματος καὶ λεπῶν μαλακόστρακα, τὰ μαλάκια, οἶον σηπία, πολύποδες, τευθίδες κττ. Πβ. ἀγανός. Συνών. ἀγνά (ἰδ. ἀγνός 2).

ἀγνοκαθάρειος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀγνός καὶ καθάρειος.

Ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ὁ ἐκ σιτίνου ἀλεύρου. Συνών. καθά-ρειος.

ἀγνομασῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνός καὶ τοῦ ρ. μασῶ.

Μασῶ βραδέως, τρώγω χωρὶς ὀρεξίν: Φαίνεσαι χοριᾶ-τος γιὰ ν' ἀγνομασῆς.

ἀγνομέταξος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγνομέταξους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνός καὶ τοῦ οὐσ. μετὰ ξί.

Ἐπὶ ὑφασμάτων, ὁ ἐξ ἀγνῆς μετάξης ὑφασμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀγνομέταξους ἀλατζᾶς Χαλκιδ. Ἀγνομέταξον πρᾶμα αὐτόθ. Πβ. μαγνάδι. Συνών. ὁλομέταξος.

ἀγνός ἐπίθ. Βιθυν. Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ. Καλαμπάκ.) Θράκ. (Βιζ.) Καπ. (Σινασσ.) Κέρκ. Κύπρ. Μακεδ. (Βελβ. κ. ἄ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Λαμ.) ἀγνός Ἀστυπ. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Κῶς Μακεδ. (Κοζ. κ. ἄ.) Ρόδ. Σάμ. Σύμ. Χίος ἀγνός Πόντ. (Ἰοφ.) ἄγνός Ρόδ. ἀγνός Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κορσ. Κύπρ. Λευκ. Παξ. ἄγνός Κάρπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγνός. Τὸ ἀγνός ἀναλογικ. καθὰ μακρός-μακρύς. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ γν εἰς χν πβ. παιγνίδι-παιχνίδι κττ.

Α) Ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας **1)** Ἀθικτος, ἀμόλυντος, ἐπὶ παρθένου, καθαρὰ ἀπὸ ἐρωτικῶνπραγμάτων Κύπρ.

Πελοπ. (Λακων.) κ. ἄ.: Ἀγνὸ κορίτσι Λακων. Σοῦ παρα-δίνω, γαθρέ, τὴ νύφη ἀγνή κι ἀνέγειαχτη αὐτόθ. || Ἄσμ.

Πολ-λὸν τῶαιρόν ἐγύρευκεν νά 'βρη ἀγνήν γεναῖκαν Κύπρ.

Ἀγνά 'τρωεν, ἀγνά 'πιν-νεν τῶ ἀγνήν γεναῖκαν παίρνει αὐτόθ. Ἡδη παρ' Ὀμήρῳ χαρακτηριστικὸν ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος καὶ παρὰ Δημοσθ. Κατὰ Νεαίρ. 1371 «ἀγιστεύω καὶ εἰμι καθαρὰ καὶ ἀγνή... ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας». Συνών. ἄγγιαχτος 3, ἄγγιχτος 3. **β)** Ἀγαθός Πόντ. (Σινώπ.) **2)** Καθαρός, ἀπόνηρος, εἰλικρινής, τίμιος, ἀμεμπτος, ἀνεπίληπτος Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σινώπ. κ. ἄ.): Ἀγνός ἄνθρωπος Σινασσ. Ἀγνὸν καρδιά Οἶν. || Φρ. Ἔχει τὰ χέρια τοῦ ἀγνά (ἐπὶ ἀνθρώπου σεβομένου τὰ ἀλλότρια) Ἀρκαδ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. Πβ. Π.Δ. (Παροιμ. 20,9) «τίς καυχῆσεται ἀγνήν ἔχειν τὴν καρδίαν;» Διὰ τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀγνώς ἰδ. Ὀμηρ. Ὑμν. Ἀπόλλ. 121 «ἀγνώς καὶ καθαρῶς» καὶ Dittenberger Syll. inscr. Gr.² 485,14 «ἀγνώς καὶ ἀμέμπτως». **3)** Σπουδαῖος, θαυμαστός, μεθ' οὗ καὶ συνεκφέρεται Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀγνός καὶ θαυμαστός Χαλδ. Πολλὰ ἀγνὸν καὶ θαυμαστὸν ἐν Κερασ. **β)** Ἀλλόκοτος, παράδοξος, ἀκατανόητος, ἀσυνήθης Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.): Πολλὰ ἀγνός ἄνθρωπος εἶσαι Τραπ. Ἀγνά μῆλα ἐπῆρες αὐτόθ. Ἀγνά λόγια λέει Κερασ. Ἀγνὸν δουλείαν ἐποίκες αὐτόθ. Ντ' ἄγνος ἄνθρωπος εἶσαι; Τραπ. Χαλδ. Ντ' ἄγνεσσα εἶσαι; Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀγνά καὶ θαυμαστά αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἔστραψεν καὶ -ν- ἐβρόντεσεν κι ὁ κόσμος ἐχαλάεν κι ἄσ' οὐδ' ἀγνὸν τὸν βοετὸν ὄλεν ἢ γῆ ἐλλάεν

(ἐλλάεν = μετεβλήθη) Τραπ.

Ἀνάθεμά σε, νὲ κοντὴ, κ' εὐὸ ντ' ἄγνεσσα εἶσαι! ἀφίντις ἐμὲν τὸ παλληκάτ' καὶ μοναδέσσα κείσαι

Χαλδ. Συνών. ἀγναῖος 2. **γ)** Ἀστεῖος, ὁ προκαλῶν τὸν γέλωτα Πόντ. (Κοτύωρ.): Πὲ ἀγνά κι ἄς γελοῦμε (εἰπὲ ἀστεῖα νὰ γελάσωμεν). Πολλὰ ἀγνός ἐν'. **δ)** Ἐπὶ ἐρωτήσεως, ποιός τις Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Ντ' ἄγνος ἄνθρωπος ἐν' π' ἔρθεν; (ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἄγνος διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν ντό. Πβ. καὶ ντό ἴσος, ντό ἴσοες. Συνών. φρ. τί λογιῆς ἢ τί εἶδους ἄνθρωπος κτλ.) Ἐκί ξέρω ντ' ἄγνα σταφύλᾳ ἐγόρασεν!

Β) Ἐπὶ ὑλικῆς ἐννοίας **1)** Καθαρός, ἄκρατος, ἀμει-κτος ξένης οὐσίας, ἀνόθευτος τὴν σύστασιν ἢ τὴν ποιό-τητα, πᾶν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἄνευ ἄλλης οὐσίας κοιν. καὶ Καπ. Πόντ. (Ἀμισ. Σινώπ.): Ἀγνὸ βούτυρο-κερί-κρασί-μέλι κττ. κοιν. Μάλαμα ἀγνὸν Κῶς Ἰνὸ ἀσήμι-μάλαμα Ρόδ. Ἀγνὸ κριθάρι-σιτάρι (ἀντίθ. ἄτσαλο κριθάρι-σιτάρι) Κάρπ. Ἀγνὸν σιτάρι (τὸ κεκαθαρμένον, τὸ ἀπηλλαγμένον σκυβάλων) Ρόδ. Ἀγνὸν λάδι (καθαρόν, διαυγές, ἀπηλλαγμένον παντελῶς τῆς ἀμόλγης. Συνών. λαπάντι) Ρόδ. || Φρ. Ἀγνὸ ἀγνὸ τὸ τρώγει (ἄνευ ἀρτύματος ἢ ἄρτου) Σινώπ. Ἐφαῖ τοῦ φαεῖ ἀγνὸ (ἄνευ ἄρτου) Ἡπ. (πβ. ξερὸ ψωμί, ψιλαχὸ κρέας-ψωμί κττ.) Ἐχω ἓνα μοναχὸ τοῖ ἀγνὸ (ἐν μόνον, ἐντελῶς μόνον, μονώτατον) Ἀνδρ. Συνών. ἀγναῖος 1, ἀκράτος, μονᾶτος. **β)** Ὁμός, συνήθως ἐπὶ κρέατος Θεσσ. (Καλαμπάκ.): Ἀγνὸ κρέας. **2)** Ὁ ἐν μεγίστῳ βαθμῇ ἐνυπάρχων, πού, ὁ ἐπικρατῶν τῶν ἄλλων οὐσιῶν κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.): Λέει ἀγνὸ ψέμα (ἐντελῶς ψεύ-δεται) Ἡπ. Αὐτὸς ὁ καφὲς εἶναι ἀγνὸ κριθάρι αὐτόθ. Τὸ κρασί εἶναι ἀγνὸ νερό Κέρκ. Τὸ χωράφι εἶναι ἀγνὸ πέτρα αὐτόθ. Αὐτὸ τοῦ τυρεῖ - τοῦ φαεῖ εἶναι ἀγνὸ βούτυρον (τὸ βού-

